

Luku 11

Seitsemän peninkulmaa itään Seferimistä, Auringonlaskun kaupungista, seisoo suuri keltapunainen telttä. Se on pystytetty alueen korkeimmalle mäelle. Ylhäältä saattaa melkein erottaa Neaniskos-järven kimmeltävät vedet.

Puutonta mäkettä ympäröi sotilasleiri ja laajat peltopalstat. Peltojen viljoja ei ole ehditty korjaamaan sodan jalkojen alta. Keskikesän viljat ovat alkaneet kuivua ja lakoontua paahteessa. Paikoitellen pitkien korsien värikin vastaa jo enemmän komentoteltan punaisia kuin keltaisia raitoja. Tusinat mustarastaat ovat löytäneet paikalle. Ihmisiä pelkäämättä ne nokkivat kilvan jyviä maasta.

Muutamat leiriläiset ovat keränneet pelloilta aineksia kovaan leipään, jota leiritulien äärillä verkkaisesti syödään. Sotilaat ovat ottaneet edellisenä yönä yhteen moninkertaisen vihollisjoukon kanssa, eikä tuntien taistelun aiheuttama jähmeys ota jättääkseen luita ja ytimiä.

Myös kielen kannattimet ovat tiukassa. Teltan kulkuaukkoon jääneestä raosta Lii kuulee nuotioilta kantautuvan vain yhden eloisasti selittävän äänen. Ääni tulee yhdestä lähimmiltä leiritulilta, kolmenkymmenen askeleen varoetäisyyden päästä komentoteltasta. Epäilyksettä puhuja on Silvia. Hän aina taistelee ensimmäisen päivän, puhuu siitä koko seuraavan päivän ja etsii kolmantena uutta taistelua.

Teltan pimeyttä vastaan kamppailee muutama kynttilä. Niissä on lepattanut liekki läpi koko viikon muistoksi yhdelle Viidestätoista. Korkeista kynttilöistä on jäljellä enää matalat nysät. Kukin näyttää hetki hetkeltä enemmän pelkältä muotopuolelta talikiekolta.

Vilfrid Vilnanpoika on kaksi viikkoa sitten läksinyt Ammonin asettamalle tehtävälle etelään neljänkymmenen taistelijan kanssa. Viikko sitten heistä seitsemän on palannut, ilman Vilhoa. Kenraalin etelään tuoma sotavoima on jo vähällä laskea lukumäärässä alle yhdeksänsadan.

Leirin jokaista miestä ja naista huolettaa heidän lukujensa vähe-

neminen sekä sotaretken pitkittyminen. Hopeasilmän taistelijat ovat tottuneet voittamaan, lyhyessä ajassa. Lii päästää syvän henkäyksen, jota tuntuu pidätelleen teltaan astumisestaan lähtien, ja kävelee peremmälle. Hän ohittaa mittaamattoman arvokkaita aarteita ja antiikin esineitä pursuavat arkut. Hän astuu ohi kirjapinojen ja ohi kahden jykevän pöydän, joiden ympärille on ripoteltu erilaisia vihollisten vallatuista majapaikoista tuotuja tuoleja. Pöytien päällä levittyvät todennäköisesti tarkimmat kartat koko tästä maailmankolkasta – heidän taktisten nappien ja puupalojen leikkikenttänä.

Liina jatkaa vielä pidemmälle, lähestyen teltan perukkaa. Siellä kotikylän metsästäjäinhallista tuotu ikivanha rosainen nojatuoli kohoaa varjoista. Se on käännetty pöytien suuntaan, on erillään muista tuoleista mutta puhe-etiäisyydellä. Tuoli on veistetty yhdestä suuresta puunkappaleesta, Otson kertoman mukaan, eikä miestä ollut hankala uskoa.

Tuolin käsinojalla lepää silkkisen karvapeitteen kuin viitan yllensä heittänyt Ammon, heidän kenraalinsa. Hän on laiha punainen repo, jolla on pitkä kapea leuka sekä kirkkaat, hopeaa hehkuvat, älykkäät silmät. Lii polvistuu tuolin edessä ja painaa päänsä juhlallisen hitaasti. Kenraalin kanssa asioidaan aina rennon vakaalla tavalla, kurinalaisesti.

Kun Lii nostaa taas päänsä, hän huomaa Ketun katsovan häntä noilla silmillään ilmeettömästi. Silmät eivät rävähdäkään liikkeessaan rauhakseen kuonon yläpuolella, ja silti ne ovat kiiltävän kosteat.

Istuhan Liina. Keskustelkaamme.

Liina istahtaa ikivanhaan tuoliin ja Ammon nousee, kävelläkseen hänen polviensa yli vastakkaiselle käsinojalle. Kenraali jää siihen seisomaan katsoen pöydällä makaavia karttoja.

Taidollesi tilaisuuden sallin. Uuden aseesi, kirveen kalliin, kanssasi lasken matkaan. Olettehan iskussa Liina?

“Hioin sen edeltävän yön loppuksi, herrani. Mietin koko ajan, kuinka käyttäisin sitä enemmän eduksemme.”

“Alan jo tottua sen keveyteen käsissäni”, Liina lisää hermostuksissaan.

Ammon kääntää katseensa häneen.

Arvoisesi tanssipari se taatusti on, paitsi ase tavallaan panssari. Siis taistelkaa, tiiviisti tarkkailla aion.

Ketun leuka raottuu välillä vilauttaen valkeaa hammasriviä, mutta enimmäkseen sanat aaltoilevat olennon turkispeitteen syvyyk-

sistä. Ääni ei menetä matkalla vahvuuttaan. On kuin suuri karhu tai viisas metsähinen olisi antanut kurkkunsa ketulle.

Vaan taipuvi terän leikin hetki, yhä kahta kaukasemmaks. Vaalinetkin siihen saakka, varrot varttas vanhemmaksi. Sinulle ladotaan taas taakka, tuntuva totinen. Kirvestanssista käyt toimeen toiseen.

Lii jää odottamaan kohteliaan kiinnostuneena toisen jatkavan. Samalla hän tosin uumoilee jo mielessään olevansa seuraava, jolle kynttilät sytytetään. Ammon hypähtää äänettä suuremmalle kahdesta pöydästä, laskeutuen pehmeästi kuin silkkihanskan pyyhkäisy. Paperit eivät liikahtakaan hänen allaan.

Sota pinttyy pitkäksi, venyy taistelu viimonen. Aika on kettujen käydä viekkahiksi. Viholaisella, tahtojemme vastuksella, täysi on herruus meren. On hällä voimia väkevämmiin, voimia sotia vuorilla, käydä yhteen Kurjenportilla, voimia sillä välin. Törmäämme muuriin, mihin kunne käännymmekin. Tarvitaan aukko alituisen vahtiin. Joko puhkomme kurjelta kurkun tai löydämme luolainherrain luota avun.

“Luolain-herrain?” Lii kysyy. Kaikki muu on hänelle jo entuudestaan selvää, luettavissa pöytien nappuloista.

Vuoreisten, Liina, luota Khaitûnin lasten. Koska... epäonnistuimme, erheen teimme, emmekä saaneet joukkojamme selustaan Kurjenportin, sen sikseen jättäin Ainontyttäressäin suuntiman näin. Näen.

Ammon puhuu pitkästi kiemurtelevalla puheenparrella, katsoen Liinaa pöydän päältä noilla silmillään, jotka ovat kuin juoksevaa hopeaa.

Lähetän yksikkösi Väyliä kohden. Kierrätte kauas kaakkoon, välttäte kajoamasta, kosketusta ottamasta, vihollisen saartoon. Valim on valmistanut sinulle kartan, jo kerää joukkojasi kokoon.

“Miksi vuorten väki auttaisi meitä? Miten minun on tarkoitus taivutella heitä tehtävämme tärkeydestä?”

Kenraali nyökkää, ymmärtäen täysin hänen huolensa, tuntien hänet paremmin kuin lapsuudenystävä.

Kerro heille, korville klaanien herrain, vainajien taskut että tyhjät ovat, nuorempainsa nuo sydämet kivenkovat ja heidän Väylänsä silkka sulien liekkien maininki, jos isäni sallitaan uloskäyvän punaisesta unestaan!

Kivun terävä välähdys. Pistävä viilto tajunnassa. Lii heittää tuntemuksen harteiltaan nopeana kuin nuoli ja sinkoaa vihollisensa siivuun kirveensä lappeen läimäyksellä. Kirves iskee mieheen kuin lumivyöry, ja tämä katoaa ympärillä vellovaan, taistelevaan mas-

saan yhtenä kaavun laskosten ja metallilevyjen sekamelskana. Liinalle jää miehestä muistoksi haarniskasta ohi päässyt viiltohaava, jolle vain ei ole aikaa.

Sitten Liinan suuri kirves on jo hänen toisella puolellaan, toimien kuin kilpi useaa häntä tavoittelevaa keihästä vastaan. Liina pyrähtää eteenpäin, jättäen keihäät pistämään ilmaa. Hän löytää massasta korkean sotapapin nelikolkkahatun. Vaistomainen kädensijan vaihto, ja voimakas heilautus sinkoaa kirveen lentoon sotappia kohden. Liina juoksee itse aseensa perässä hengenvetoa myöhemmin. Hän iskee mennessään nesslereläisiä sotilaita metallihansikkaillaan, kuin jumalaista oikeutta jakaen. Hän tuntee kyyneliä silmäripsillään – ja heräsi sitten sätkähtäen pyyhkimään silmiään.

Sade oli lakannut hakkaamasta mökin kattoa. Jyrähdyksiä ei kuulunut. Kamina oli sammunut, ja toinen mökin ikkunoista oli auki. Coronado istui sen ääressä selkä Liinaan päin tarkastellen ympäristöä, joka vaikutti naisen silmiin paitsi kostealta myös jo huomattavasti valoisammalta. Liina otti vastaan sadevedellä täytetyn puisen kupin Ossianin kehotuksesta ja joi ahnaasti. Mies kumartui hänen ylleen ja puhui hiljaa.

“Olemme tekemässä lähtöä. Jaksatko liikkua?”

Jylhiltä piirteiltä oli vaikea lukea tunnetta, mutta Liina arveli toisen olevan aidosti huolissaan ja nyökäytti hieman päätään. Hän kamppaili istualleen sängyn pohjalta.

“Viikkaa tuo mukaasi.” Ossian osoitti vilttimyttyä Liinan vieressä sängyllä. “Löysin ompelutarvikkeita naapurimökistä. Ehkä saamme peitosta tehtyä viitan tai jotain.”

Liina ei tiennyt osasiko ommella, mutta peittoon olisi lohdullista käpertyä piiloon meren tuulelta venematkan aikana. Liina nyökkäsi taas miehelle alkaen kääriä peittoa paketiksi.

“Liina?” Ossian kysyi varovaisesti. “Miksi et sano mitään?”

Liina kääntyi toisen puoleen väsyneesti.

“Omituisia unia.”